

TALVENTAITAJAT

nimimerkki: Inverno

Ensimmäiset niistä ilmestyivät vähän ennen kolmatta lumetonta joulua. Oulun kauppatorilla kuusenkaupustelijat ajautuivat keskenään silmittömään sanaharkkaan, sillä tarroja oli liimailtu jokaiseen puuhun aina pienestä taimesta tuuheimpaan ikivihreään. He olivat aivan liian suunniltaan ymmärtääkseen, että tarrathan tuhosivat jokaiselta myyjältä enemmän tai vähemmän kauppatavaraa ja mitä luultavimmin olivat siis kaikki syyttömiä tapahtuneeseen. Poliisi kävi sinä aamuna selvittelemässä kauppiaiden tulehtuneet välit ja kirjoitti asiasta lyhyen päivityksen Twitteriin. Kukaan ei kuitenkaan huomannut ottaa kuvaa tarroista, eikä yksikään myyjä tai viranomainen muistanut, mitä musta teksti valkoisella pohjalla oli julistanut. Jokunen kansalainen kysäisi seuraavana päivänä kauppahallin kahvilan myyjättäreltä, mikä se *hashtag tarragate* oikein oli saamatta kuitenkaan tyydyttävää vastausta. Asia jäi hälystä huolimatta unholaan tavattoman nopeasti.

Seuraavien tarrojen kohtalo ei ollut kummoisempi. Rotuaarin ja Kauppurienkadun lyhtypylväisiin, roskapönttöihin ja sähkölaatikoihin oli helmikuisen työpäivän aikana ilmestynyt valkoisia neliömuotoisia tarroja musiikkitapahtumajulisteiden ja tagien sekaan, mutta kukaan ei kiinnittänyt niihin minkään sortin huomiota. Yhteen Instagram-kuvaan päätyi rahtusen epätarkka ikuistus siitä, joka koristi Kauppurienkadun ja Aleksanterinkadun välisen risteyksen liikennevalotolppaa, mutta koko juttu oli täysi vahinko; kuvaaja otti itsestään vain humalaisen selfien.

Sen jälkeen kaikki oli kuten ennenkin aina viidenteen lumettomaan joulukuuhun saakka. Katukuva oli siistitty vanhoista tarroista sekä musiikkijulisteista, joulupuitakin oli taas myynnissä kauppahallin viereisellä torilla, vaikka aluetta olikin pienennetty syksyn tulvaesterakennelmien vuoksi. Jokunen urhea oli ottanut myyntiin tusinan lehtikuusta, sillä ne eivät pudottaneet enää samalla tavalla neulasia kuin aiempina vuosina.

Asemalla henkilökunta oli ehtinyt povata siitä rauhallista aamua, mutta ilmoitus häiriöstä joulutorilla sai tutun poliisiparin nousemaan autoon harmista jupisten. He palasivat jopa tarraepisodiin kolmen virkkeen verran matkallaan käihinäpaikalle. Suuri yllätys heitä odottikin, sillä myyjät eivät tapelleetkaan tällä kertaa keskenään. Tuohtumusta aiheutti keskelle myyntialuetta pystytetty korutonta jäätelökojua muistuttava valkoinen kontti, jossa oli vain yksi suljettu ovi eikä mitään muuta. Poliisien jututettua kaupustelijoita kävi ilmi, ettei kukaan tiennyt, millaisesta tilanteesta oli kyse. Raivostuneet myyjät totesivat sen ainoan asian, mikä oli ilmeistä: mysteerikontti vei turhaa tilaa ja näytti rumalta ikivihreiden keskellä.

Yksi jos toinenkin koputti kontin oveen, ja poliisi tiedusteli Oulun Liikekeskuksesta, tiesivätkö he kyseisen kontin tarkoitusta. Kun kävi ilmi, ettei sille ollut myönnetty lupaa, poliisi veti sen ympärille räikeät kieltonauhat ja poistui paikalta hoitamaan lisäselvityksiä.

Seuraavana aamuna kontti oli myyjien suureksi harmiksi edelleen paikallaan, mutta sitä kuorruttavat nauhat olivat hävinneet. Ovi oli raollaan ja sen edustalla istui pölkyn päällä hiljalleen keski-ikäistynyt parraton, kirkassilmäinen mies. Hän ryysti höyryävää nestettä kuksasta ja heilautti kättään hymy huulillaan. Hetken järjestäytyttyään myyjät kokosivat yhtenä joukkona rohkeutensa ja menivät kyselemään aluksi melko ystävälliseenkin sävyyn vallitsevan tilanteen syitä, mutta mies ei puhua pukahtanut.

Poliisit soitettiin takaisin, mikä herätti paikallislehden kiinnostuksen. Toimittaja ehti parahiksi paikalle todistaakseen, kuinka pölkyn päällä kököttävälle miehelle ojennettiin sakko ja kirjallinen vaatimus kojunsa siirtämisestä. Toimittaja kieltäytyi kahdesta kuusesta ennen pääsyään kontin luokse, mutta sai lopulta

nostettua älypuhelimien mikrofonia kohti hymyilevää miestä.

"Kalevasta huomenta. Omistatteko te tämän kojun?"

"En."

Toimittajan käsi valahti aavistuksen verran. "Kuka sen sitten omistaa?"

"Than jokainen meistä, jos vain haluaa!"

"Jos näin on, saanko sitten katsoa, mitä siellä on sisällä?"

"Kernaasti!"

Mies ohjasi toimittajan konttiin ja sulki uloskäynnin. Useampi kuusenkauppaaja yritti kurkistaa, mitä oven takaa paljastuisi, mutta toimittaja pujahti sisään sellaisella vauhdilla, ettei kukaan ehtinyt todistaa vilahdustakaan sisätiloista.

Eräs myyjistä oli soittamassa poliisiparia neljännen kerran takaisin, kun toimittaja astui hölmistyneen näköisenä ulos kontista ja sulki oven visusti perässään. Hymyilevä mies nousi pölkyltä tarjoten istuinsijaa toimittajalle, ojensi höyryävää kuksaa ja taputti tätä hartiaan.

"Se oli..."

"Niin oli. Saitte varmaan tarpeeksi juttuanne varten?"

"Kyllä."

"Erinomaista."

Toimittajan paluumatkan autolle pysäytti torikauppiasta uteliain, joka tiedusteli heti, mitä ihmettä kontin sisällä oli. Toimittaja osasi vain pudistella päätään hymy huulillaan, kunnes hoippui autolleen ja kurvasi pois. Tarttuessaan toimittajan hartiaan myyjä oli huomannut sen olevan kylmä ja valkoisen hileen peitossa. Kuksassa oli taatusti myös ollut jotakin päihdyttävää, sillä toimittajan posket olivat juuri sellaisella innostuneella tavalla punoittaneet ja silmät loistaneet, melkein kuin luomien alla olisi liikkunut muutama ilonkyynel.

Viikon kuluessa kontti ei hievahtanutkaan torilta. Poliisi kävi viidennen kerran, mutta nyt hekin kävelivät oudosta ovesta sisään ja tulivat hymyssä suin ulos, kättelivät kojunpitäjää ja ostivat onnekaalta myyjältä kolme kuusta asemalle joulua tuomaan.

Kaleva julkaisi jutun puolitoistaviikkoa toimittajan vierailun jälkeen, eikä siinä kenenkään ärtymykseksi paljastettu oikeastaan mitään. Jutun jälkeisenä aamuna kontin edustalle oli kehittynyt viidentoista metrin jono, eikä se lyhentynyt päivän mittaan ollenkaan.

Kontista tuli torin vetonaula aina jouluviikolle saakka, jolloin suurin osa puista oli tullut myydyksi yllättävän suuren kävijämäärän ansiosta. Kauppiaat olivat väsyneinä mutta iloisina tulleet siihen tulokseen, että kontti oli itse asiassa ihan mukava lisä torin palveluihin. Kaikille olikin suuri järkytys, kun poliisi ajoi paikalle kuudennen kerran taluttaen hölmistyneen kojunpitäjän ensitöikseen autoon. Niin kontti jäi yksin ja myyjät seisomaan vieretysten tumput ojossa. Hetkellisessä mielenhäiriössä konttia lähinnä työskennellyt myyjätär kävi pukkaamassa oven lukkoon ennen kuin kukaan ehti lähteä tutkimaan kontin sisältöä tarkemmin.

Tapaninpäivänä oululaisten kauhuksi kävi ilmi, että edellisellä viikolla Kiikelinrannasta oli löytynyt nuori nainen jäätyneenä kuoliaaksi, ilmeisesti tahallisesti surmattuna. Tapaus yhdistyi lähes heti kylmäkojuun joulutorilla ja kun viikkelimät lähtivät sitä tutkimaan, kävi ilmi, että se oli hävinnyt. Aina seuraavaan joulukuun saakka asia herätti keskustelua apteekeissa, kahvipöytien ääressä ja lounastunneilla, kunnes lopulta siitä mainittiin hyvin satunnaisesti.

Seitsemännen lumettoman joulukuun koitettua mysteerikontti ilmestyi kuin ihmeen kaupalla Helsingin rautatieasemalle. Sen oven edessä oli tuttuun tapaan pölkky, jolla istui vaaleahiuksinen nuori nainen pipo päässään ja höyryävä kuksa kädessään. Tieto levisi salamannopeasti sosiaalisessa mediassa, ja alle puolessa tunnissa tusina toimittajaa piiritti konttia kaikista ilmansuunnista. Iltasanomien videolähetys ohjautui suorana nettisivuille ja sitä seurasi lähes viisikymmentätuhatta katsojaa.

"Onko tämä sama kontti, jossa se oululainen nainen murhattiin?"

"Mikä tämän kontin tarkoitus on?"

"Miksi olette tullut Helsinkiin?"

"Joko teistä on ilmoitettu poliisille?"

"Miksi minusta olisi ilmoitettu poliisille?" nainen kysyi.

"Tunnetteko te Oulun konttimurhaajan?"

"Kyllä, mutta ei hän ole murhaaja. Kaikkia teidän kysymyksiänne tärkeämpi on vain yksi. Muistatteko te, miltä talvi tuntuu?"

Toimittajat hiljenivät yksissä tuumin ja vilkuilivat toisiaan. Yksi uskaltautui nostamaan mikrofonia ja sanoi: "Niin, mikäli ymmärsin oikein, kojonne on jonkinlainen kylmäkaappi."

"Ei se mikään kylmäkaappi ole. Kojuni sisällä te voitte kyllä muistaa, miltä oikea talvi tuntuu."

"Ymmärsimmekö oikein, että kojonne sisäpuolella siis on kylmää, ellei jäistä?"

"Se hieman riippuu."

"On siis täysin mahdollista, että Oulussa murhattu nainen on jäädytetty kuoliaaksi tällaisessa kojussa?"

"Ei missään nimessä."

"Miksi tyttö oli sitten jäänyt kuoliaaksi?"

"Miten minä voisin sen tietää? En ole ääri-ilmiöiden asiantuntija. Se on kuitenkin selvää, ettei se automaattisesti ole talvi, jos jossakin on jäätä."

"Mikä on taustanne? Mistä tunnette murhasta pidätetyn miehen?"

Nainen nousi pölkyltä huokaisten ja lukitsi kojun oven. "En vastaa enää kysymyksiin. Jos haluatte lisätietoja toiminnastamme, tutustukaa Talventaitajat ry:n toimintaan nettisivuillamme."

Iltapäivällä ihmiset jonottivat niin sankoin joukoin rautatieasemalle, että lähijunien liikenne häiriintyi. Kontti oli kuitenkin jälleen kadonnut, eikä se ilmestynyt enää uudelleen. Seuraavina jouluna jokainen Suomen kaupunki odotti kontin ilmestymistä, mutta turhaan. Sen sijaan kenenkään tietämättä Oulun Aleksanterinkadun ja Kauppurienkadun välisen risteyksen liikennevalotolppaan ilmestyi toistamiseen valkoinen neliönmuotoinen tarra. Yksi ja ainoa. Samana jouluna torin tulvaeste romahti ja koko alue kärsi valtavat vahingot. Niiden korjaamiseksi kaupunki joutui käyttämään niin suuren osan vuosibudjetistaan, että mainostarrojen ja musiikkijulisteiden poisrepiminen jäi siltä vuodelta tekemättä.

Kolmannen kolean heinäkuun aamuna ensimmäistä päiväänsä työskentelevän oululaisen yhdeksäsluokkalaisen tehtäväksi oli sinä kesänä langennut roskien kerääminen keskustan alueelta. Vettä tihkutti ja roskapussia puristava käsi oli kankea. Kesätyöntekijä nosti katseensa läheiseen liikennevalotolppaan, jossa repsotti sään pieksemä juliste sekä tarra, jotka hän repäisi irti kertavedolla. Juliste hävisi muitta mutkitta roskapussiin, mutta vanhan tarran musta teksti vaati tulla luetuksi ensimmäisen ja viimeisen kerran. "Talvi ei tule. Oletko valmis?" yhdeksäsluokkalainen tavasi ääneen, kohautti harteitaan ja rypisti tarran palloksi. Ei kukaan sellaista edes kaivannut, kun käsiä palelsi jo heinäkuussakin.